Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ν. Κ. Ο. Σπάρτην. Τὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Νὰ μερικοὶ στίχοι γιὰ δεῖγμα :

Μίαν καὶ μόνην ἀγαπῶ στὸν ψεύτικον ντουνιὰ
. . . . . .
Νὰ τῆς τὸ πῶ ἐὲν ἠμπορῶ, νὰ τῆς τὸ γράψω τρέμω
Κ' ἡ ἀγω ία μὶ σκουντᾶ εἰς τὸ μοιραῖον τέλος !...

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ σᾶς σκουντᾶ ἡ ἀγωνία στὸ μοιραῖον τέλος, σκουντῆστε τὸν ἑαυτό σας πρὸς τὸ βιβλίο καὶ διαβᾶστε. Εἶνε τὸ μόνο ποὺ θὰ σᾶς ὠφεληση μεγάλως. Μ. Μ. Ἐνταῦθα. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ ποίημά σας. Πολὺ κοινόν. Γι.τ. γράφετε σὲ χαρτὶ μήκους ἑνὸς μέτρου ;... Γ ε ω ρ γ. Γ ρ η γ... Δράμαν. Εὐχαριστοῦμεν. Τα ἔχομεν σὐτά. Ν α υ σ ι κ ᾶ ν, Κηφισσ ἀν. Δυστυχῶς δεν εἶνε ἐπιτυχῆ τα ποιήματά σας. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ δὲν διστάζουμε νὰ σᾶς τὴν ποῦμε. Δὲν δισκάζουμε ἀκόμα νὰ δημοσιεύσουμε ἐδῶ μερικοὺς στίχους σας γιά... τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Καὶ νὰ πρῶτα - πρῶτα ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος «Ἡ Δύναμις τοῦ Ἔρωτος»

Τὸ μέγα τοῦ:ον αἴσθημα
οὐδένα ἔχει ἀφήσει
Καὶ αὐτοὺς τοὺς αὐτοκρά- [τορας
τοὺς ἔχει κατακτήσει.

Αὐτὸς πάλιν ἠγίπησε
μὲ μεγάλην ἐπιμονὴν
τὴν κόρ:ην ἑνὸς πατρικίου
τὴν ὡραίαν Κασσιανήν.

Ἀλλὰ δὲν τὴν ἀπέκτησε
διότι ἐθεώρει
πὼς ἂν αὐτὴν ἐστέφετο
θὰ ἤθελον καταργηθῆ
οἱ ἰδικοί του ὅροι κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἰδοὺ τώρα καὶ δυὸ τετράστιχα ἀπὸ τα δυὸ ἄλλα ποιήματά σας :

Παρακ λῶ τ ν Πλάστην μου
νὰ λυπηθῆ καὶ μέ.α
καὶ εἰς τὴν μαύρην μου κορ- [διὰ
νὰ παύση νὰ κυκλοφορῆ
τοῦ σώματος τὸ αἷμα !...

Θεέ ! Στρέψον καὶ πρὸς ἐ.ὲ
τὸ πατρικὸν σου βλέμμα
στὴν πάλλουσα καρδία μου
παῦσε νὰ ρίπ:ῃς αἷμα !

Εἶνε ποίησις αὐτὴ δεσποινίς; Καὶ δὲν ἀντιλέγουν βάρια στὰς δεσποινίδας, ἀλλὰ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐπιτρέψατε μας νὰ σᾶς ποῦμε τὴν ἀλήθεια : Μὴ γράφετε στίχους ! Π.. Ξυλόκαστρον. Ὄχι ἀτλύ ω ; δημοσευσιμο το τραγοῦδι σας. Γράφετε καλοὺς στίχους ἐν τούτοις. Στεῖλτε μας τιποτε ἄλλο. Κ α ὶ τ ὴ ν Α... Ἐστάθηκε ἀδύνατο νὰ διαβάσουμε τὸ ἐπώνυμό σας. Γιατὶ ὑπογράφετε ἔτσι μπερδεμένα ; Πάντως οἱ στ ἰ.οι σις ὄχι κακοί. Ἰδοὺ τὰ δύο πρῶτα τετράστιχα :

Τύχη κακιὰ καὶ ἄ.ιο η
γιατὶ μᾶς κατατρίχεις ;
καὶ στὰ φτωχὰ μ ις τὰ κορ- [μιὰ
ὅ.ο βάσ:να προσθέτεις ;

Φτάνουν πιὰ τὰ βάσανα
φτάνουν πιὰ ἡ πίκρες
γ.αὶ ὑπο φέραμε πολλὰ
ἐμεῖς οἱ Τουρκομερῖτ ς

Διαβᾶστε λοιπόν. Εἶνε τὸ μ ίνο ποὺ σᾶς χρειάζεται, πὼ θὰ σᾶς ὠφεληση. Μ. Πρ ὲκ ν, Ὀη αν. Κύριοι μεν θεμῶς. Σ.ειλτε καὶ τὸ ὑπόλοιπν τοῦ ἐντύπ.υ βιβλίου Β. Κ α φ α τ ζι- ο α κ ὴ ν. Χαλκίδι. Ἀδύνατον νὶ δημο ι ιθῆ. Δεν εἶνε ἐπ.τυχές. Διαβάστε. Μόνον ετσι θὰ ρελτιωθῆτε. S S. S. Ὄχι ἐπιτυχεῖς εἰ μεταφράσεις. Πάντως εὐχ.ριστοῦμεν. Ἐ ω σ φ ό ρ ο ν

τῶν Ρ ώ σ σ ω ν. Νὰ καταργήσουμε τὶς μεσαῖες ἱστορικοφιλολογικὲς σελίδες; καὶ νὰ δημοσιεύουμε εἰκόνες ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου καὶ τὰ τοιαῦτα ; Ὄχι γιὶ τό Θεό ! Δὲν ἔχετε δ.κηο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια θερμῶς εὐχαριστοῦμεν. Χ ρ ἡ μ π ε, Θεσ)νίκ.ν. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ διήγημά σας. Ἐντελῶς κοινό. Διβάστε Ἕλληνας διηγηματογράφους καὶ μὴ γράφετε κ' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ χάρτου. Δ. Φ ι λ ί π π ο υ. Τὸ διήγημά σας ὄχι δημοσιεύσιμο. Μέτριο, ;ωρὶς τιποτε τὸ ἐξαιρετικό. Διαβάστε, ἐργασθῆτε, ἔγετε ὑπομονήν. Μόνον ἔτσι θὰ πετύχετε. Ε ὐ ά γ γ. Τ ρ α ν τ ἀ λ ὴ ν, Πάτρας. Ἰδοὺ καὶ ἡ συνέχειε τοῦ διηγήματός σας. Εἰσθὲ ἱκανοποιημένος ; Οἱ ἀναγνῶσται μας τοὐλάχιστον εἶνε καταγοητευμένοι :

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΙΜΙΟΝ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Β'.

Ἀκαταπαύστως ἀπὸ τὸν δρ.μο τοῦ χωριοῦ τὰ αὐτοκίνητα μετέφερον τὸν κόσμον, καὶ ὁ Γιῶργος ἐστενοχωρεῖτο ὅπου δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀναχωρήση ἀπ' ἐκεῖ.

— Κύτταξε κυρά Κατίνα ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρη θέσιν σὲ αὐτοκινητο καὶ στενοχωρεῖται· τὸν βλέπεται ;

— Τὶ σᾶς ἐνδιαφέρει σᾶς ἀπὸ τὸν κόσμο, ἂς κάνει ὅτι θέλει.

Ἡ Ἄννα εἶχε μαζὺ της καὶ ἕνα ὡραῖο μικρὸ αὐτονίνητο μὲ τὸ ὁποῖον ἔκανε τὸν ὡραῖον της περίπατον κάθε βράδυ ἀπὸ Βουλιαγμένην εἰς Γλυφάδα καὶ τανάπαλιν, καὶ πλησίον εἰς αὐτὸ τὸ μαγαζάκι εἶχε κατασκηνάσει ἡ ὡρα.α Ἄννα καὶ γύρω-γύρω παρεκύκλωναν πυκνὰ πεύκα τὴν σκηνήν. Τὸ μαγαζάκι ἔφερε τὸν ἐξῆς τίτλο «Ζυθεστιατόριον ἡ Ρομάντζα» καὶ ὁ καταστηματάρχης του ἦτο ἕνας κοντὸς καὶ χονδρὸς ἄνθρωπάκος.

Ἡ Ἄννα Ἀγγελοπούλου ἐν δσῳ ἔβλεπεν τὸν κύρ Γεώργιον Παύλου νὰ παραμένη καὶ νὰ στενοχωρῆται τόσον περισσότερον ἐστενοχωρῆτο καὶ αὐτή. Γι.ὶ μιὰ στιγμὴ δὲν χάνει καιρὸ καὶ ἐξαλος τρέχει στὴν σκηνήν της ὅπου ἐκεῖ πλησίον εἶχε ἀφήσει τὸ αὐτονινητὸ της· τὸ ἔθεσε εἰς κίνησιν, ἐκεῖ δὲ ἦτο ἕνας ὡραῖος δρομάκος καὶ στενὸς καὶ μάλις μὲ χίλια βασανα ἑκατόρθωσε νὰ περάση· ἀναψε τὰ φῶτα καὶ κατηυθύνθη εἰς τὸν Γεώργιον Παύλου γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐσταμάτησεν ἐμπροσθέν του ἄλλα χωρὶς νὰ τοῦ εἰπῆ ἀπολύτως τίποτε. Ἐξφνα ὁ Γεώργιος ἐγύρισε δεξιὰ του καὶ εἶδε τὴν Ἄννα μέσα στὸ αὐτοκίνητο της καὶ σὰν νὰ τοῦ φτηνκε παράξενο ἐχαμογέλασε γλυκὰ καὶ πότα-πότε ἐστρεφε τὸ ὡραῖον του πρόσωπον. Ἡ Ἄννα τοῦ ἔρριψε τὰς ἀκεινας ἀπὸ τὰ φωτα εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ ἐχαμογελοῦσε· ὁ Γεώργιος ἐνευριάζετο· ἡ Ἄννα τὸν προσεκάλεσε διὶ νὰ τὸν ὁδηγήση σπίτι του, ἀλλὰ αὐτὸς ἐσιωποῦσε.

— Ὡρίστε κύριε περάστε στὸ αὐτοκίνητό μου.

Ὁ Γεώργιος - Παύλου ἐχαμογέλασε καὶ ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι του.

— Καὶ ἔχετε τὴν καλωσύ.ην νὰ μὲ ὁδηγήσητε ἕως τὸ σπίτι μου ; εἶπε ἐκεῖνος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Μὰ κάθωμαι μακράν.

— Σὰν πόσο μακράν ;

— Στὸ πα αιό Φαλήρον.

— Ἀπλούστατα ἕνας περίπατος, καὶ ἐχαμογέλασε ἡ Ἄννα.

Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἄννα βρέθηκαν ἔ σι μόνοι ὁ εἰς εἰς τὸ πλευρὸν ἄλλου χωρὶς νὰ λέγουν λέξι κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἐτόλμησε νὰ διακόψη τὴν σιωπήν.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χείλη τοῦ Γιώργου ἤρχισαν νὰ τρέμουν ἐλαφρά, καὶ στὸ πρόσωπόν του ζωγραφήστηκε τὸ συνηθισμένο του χαμογέλο τὸ τόσον κουρασμένο καὶ μελαγχολικό.

Τέλος ἐφθασαν καὶ ὁ Γιῶργος τὴν ἀπεχαιρέτησε καὶ τὴς εἶπε

— Δεσποινὶς δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω μὲ αὐτὸ τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἐκάνατε καὶ τὴς πῆρε τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ φίλησε.

Ἡ Ἄννα ἐκάρφωσε τὰ μάτια της στὰ εἰδικὰ του καὶ τοῦ ἔδωσε πάλιν τὸ χέρι, ἀλλὰ ἐπάνω σ ὴν στιγμὴ αὐτὴ τῆς ἀδυναμίας ποὺ μποροῦσε νὰ σημάνη τὴν ἀρχὴν μιᾶς ἐρωτικῆς περιπετείας κατόρθωσε νὰ ὑπερνικήση τὴν ἀδυναμία της, καὶ ἀντὶ νὰ συνοδεύση ἐκείνη τὴν χειραψία μὲ τὰ τρυφερὰ λόγια τοῦ ἐσθήματος ποῦ ξεχείλιζε πάλι στὴν καρδιὰ της τοῦ εἶπε :

— Καληνύκτα σας κύριε αὔριο τὸ βρᾶδυ σᾶς ἀναμένω.

Ἐκεῖνος τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι καὶ ἔβλεπε τὰ μάτια της ποὺ ἐφαίνοντο ἔτοιμα νὰ πλημμυρίσουν δάκρυα, αὐτὸ τοῦ ἔδωνε ἐλπίδες λίγο ἀκόμη καὶ ἡ Ἄννα θὰ ξεσποῦσε, θὰ τοῦ ὁμολογοῦσε τὴν εἰωπηλὴ τραγωδία της θὰ ζητοῦσε ἀνακούφησι κοντά τ ο ι.

— Εἶμαι ἀρροβωνιασμένη, πέστε μου ὅτι δὲν ἐχάθηκε πᾶσα ἐλπ ς. ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται κ ρ ε, καὶ ἔλιβρβρὰ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν της.

— Καλὰ δὲν τὸν ἀγαπάται τὸν μνηστήρα σ ις ;

— Ὄχι, ὄχι, εἶπε ἡ Ἄννα.

— Τὸν ἐρωτηστεύθη:ε παρὰ τὴν θέλη σ ἰν σας ; σᾶς ἠνά.κασε ;

— Ναί ! ναί.

Καὶ ἡ Ἄννα ἀνεχώρησε μὲ μιὰ ἐλπίδα στὴν καρδιά.

Τὴν ἄλλην ἡ ἐραν τὸ πρωὶ ὁ Γεώργιος στὴν ἐργασία τ.υ ἦτον ἐπάνω σὲ μία σκεπή. Εἰς ἕνα διόροφο κτίρι ν τοῦ Παλαιοῦ-Φαλήρου, ὅπου ἔβαζον σκεπὴ καὶ ὁ Γεώργος ἐνῶ ἐπριόνιζε, πότε-πότε ἔκ.νε καὶ διακ ὶκὲς ὅπου ἐσκέπτετο καὶ ἐπο ροσεφαλοῦσε μὲ τὸ χρεσινὸ ἐπεισόδιον ὅπου τοῦ ἔτυχε, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ κύρ Γεώργος Π ύλου μέσα εἰς ἕνα ὡραῖο λευκὸ αὐτοκίνητο ὅπου εἶχε χαθῆ σιγὶ σιγὰ μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτος, τότε τὸ φῶς ἀκτινοβολοῦσε καὶ τῆς ἔβλεπε κανεὶς τὸν ὡραῖον δρόμο ποὺ ἐτραβοῦσε προς τὴν Γλυφάδαν.

Ὁ Γεώγιος Παύλου φάνηκε ἐμπροσθεν τῆς Ἄννας κρατῶντας στὰ χέρια τριαντάφυλλα...

(Συνέχεια στὸ προσ χές)

ΤΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
STARR
MASTERTONE
ΕΙΝΑΙ

ἀπὸ ἀπόψεως τιμῆς ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

ΑΘΗΝΑΙ : *Στοὰ Ἀρσακείου 12. Τηλ. νέον 8-31*

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : *Ὁδὸς Φίλωνος 48. Τηλ. νέον 10-26*